

Контактна інформація:

Тарасенко Олексій

+380632025907

sweetwhiskey1247@gmail.com

«Безсовісна тиша»

Забути слово «хочу», вживати тільки слово «треба».

З цією фразою у мене постійно асоціюється моя мати. Просто вона максимально трудолюбива. Тоді утворився поділ людей з порушенням слуху на такі категорії, як персонажі у Дотке:

- саветськіє трудягі;
- незаметніє мощніє крадії;
- безробітні шавки;
- маладьож.

В силу того що це не наукова робота, прошу не давати слухати цей матеріал людям з порушеннями слуху або психіки. Прошу надати перекладача, на кожне вищесказане слово і те слово, яке з'явиться під цим словом нижче.

Так от про класифікацію. Трохи детальніше.

Саветськіє трудяги – це люди, які живуть стереотипами Радянського союзу, думки заборони на всі теми для спілкування крім квіти і роботи(тільки якщо Ви не путана). Все життя вони працюють на низькооплачуваних роботах, сплачують податки і не порушують закон. Вони не вміють відпочивати, і через своє дурне покликання жаліються на своє життя після 35. Проблеми зі здоров'ям не зупиняють їх ні перед чим. Робота як найкраща порнуха для них – з одного боку гідко і неприємно, але тіло отримує максимальне задоволення від отриманих грошей, які ти відпрацьовував весь місяць. Це як секс з олдом, у якого не стоїть, але згодом він кончає, через що вмирає і всі гроші твої.

Незаметніє мощніє крадії – люди які більш активно прохавали капіталізм. Кожен вертиться як може, але ні в якому випадку не з роботою. Знайдуть собі виправдання щоб не працювати. Виносять з магазинів будь що. Навіть якщо слон захавас тисячу магнітів і такий крадій почне його виносити з одноповерховою малої Єви, охоронець пред'явить пенсійне посвідчення сліпого. Перепродає того слона втричі дешевше, хоча в магазинах часто це коштує

дешевше. Результат – ти зі слоном за великі бабки, смачно найобаний, але через ті магніти він все одно вмере і ти купиш нового.

Безробітні шавки – термін який використовується для позначення всіх інших. Це люди які максимально не визначені у своєму житті. Їхня історія починається з прогулів пар у єдиному технікумі Києва. Люди не шукають виправдань, адже ніхто у них не питає. Їхнє завдання – вибити з себе найбільше жалості і болісності у вигляді, щоб вибити з держави більшої соціальної пенсії. Після того вони йдуть оформлювати таким же чином виплати по безробіттю, після чого оформлюють дві трудові книжки, щоб покласти їх під «мертві душі», щоб за них платили ЄСВ і сплачували їм мінімум по зп. Треба віддати їм належне – вони проходять найбільший бюрократичний ланцюг і витрачають на це іноді роки. Але вони мають і псевдопокарання за свою позицію. Це МСЕК, якому треба щорічно довести, що в тебе не вирости нові вуха, щоб тебе зняли з обліку всіх осіб з інвалідністю. Чим вища група інвалідності – тим більше ти отримуєш від держави по всім напрямом соціальної життєдіяльності суспільства.

Маладьож – це категорія осіб з нозологією слуху які ще не мають дітей і не визначились з тим, до якого іншого класу з вищенаведених вони будуть відноситись. Найбільше мене дивує те, що їхні батьки переважно визначають, до якого класу вони будуть відноситись. Шуткою, не здивований, але ти відчув себе здивованим. А зараз відчув себе трохи тупуватим. А тепер ображеним. Продовжим.

Раніше можна було спостерігати унікальніший парадокс. У СРСП «глуханімих» не існувало – а слабкочуючі путани – були найпопулярнішими. Наслаждайтесь.

Скажу одразу, я дуже довгий час хейтив всю спільноту слабкочуючих людей, бо постійно стикався з тупістю.

Перша щира ненависть з`явилась тоді, коли мені було років 8 чи 12, а може 10. Я поїхав до Львову з мамою і двома подругами. Ми планували такий собі увікенд на одну чи дві ночі у хостелі. За півроку до того, мене ті подруги попросили, щоб я підшукав хостел і забронював десь кімнату на 4 місця, недалеко від центру. Так все і сталось. По приїзду нам сказали, що це сраний хостел, яка бронь? Ми всі казково стояли як целкі македонські на виданні, не знаючи що робити. І вже тоді, пішла вся ругань від однієї з подруг в мою сторону, яка бурно мене звинувачувала у тому, що це все через мене, що я проти слабкочуючих, захищаю права чуючих людей і так далі. Що поганого в тому, що я захищаю

чийсь права? Я може адвокатом хочу стати. Я взагалі блін дитиною був. Ну я короче довго по цьому страждав і не відпускав цієї ситуації.

Якось це все затихло. Я вчився у школі, почав працювати. Мабуть зіграв момент того, що моя мати відноситься до саветскіх трудяг, я пішов працювати. Це було так спонтанно. 9 червня, я на канікулах, і мати така типу пігнали попрацюємо, ти заробиш грошей. Я не міг відмовитись.

Тоді я на певний термін став цим жи саветскім трудягай, який світ не бачив довкола себе. Але це тільки питання того, коли життя змусить мене не по дитячому обісратись від усього того. Бо питання дрібних грошей в моєму випадку перекривало «статус» роботи прибиральника. Зі сторони це могло навіть виглядати як експлуатація, але це не так.

Так от продовжимо.

Слабкочуючі люди дуже люблять жалітись іншим на своє життя.

«Держава не захищає нас!»

«Тимошенко одна єдина краща кандидатка на посаду Президента України»

«УТОГ краде!»

«Я втомилась працювати!»

«Муж бйот а я мовчу!»

«Порошенко підарас, Тімашенко просто клас»

А ще вони такі пиздоти раніше були для мене. Особливо деякі. Якщо згадаю, то ім`я однієї такої персони колись згадаю. Дела била в Берліні...

Це була прохолодна але не сніжна зима, мені 16. Моя мати є в багатьох бесідах зі слабкочуючими людьми, і та персона давно вже займається проведенням поїздок за кордон таким людям. Тобто відповідає за всю організацію. Ну ми сім`єю приєднались до групи. А я вже на першому курсі на факультеті права, захоплююсь правом максимально, бо то був тільки початок. А те ж ще цікавився всесвітньою історією. Я за декілька днів до вильоту зареєструвався на сайті Бундестагу і зареєстрував членів сім`ї, тобто 5 осіб. Я отримав дозвіл на вечірню екскурсію без екскурсовода у Бундестазі. Я забронював пропуск на останні 15 хвилин запуску туристів. Це просто перемога. І я зробив відвідування Бундестагу для себе просто метою цієї поїздки. Я думаю про те, що це єдиний шанс аказатся на вершіне алімпа. І ось цей роковий день. Ми прилетіли, люди

проматюкались(Я дізнався декілька нових матюкливих жестів вперше), нас кинув цей організатор на зустрічі, бо він просто не з'явився. Ми своїми силами знайшли хостел і після всіх цих моментів формальних пішли гуляти містом. Ближче до вечора пішли у Берлін Мол походити трохи магазинами і поїсти швидко. У нас було просто 30 хвилин до того, як ми мали йти туди. А так трапилось, що ми не гуляли з усією групою яка з нами приїхала і в цьому Берлін Молі ми з усіма зустрічаємось, і з'являється на публіку та особа, яка викликала у мене максимальне обурення. Насправді це просто погана для мене людина. Він встає в центр нашої величезної групи, розмовляє радісний з людьми. І я як побачив його, привітався з ним показуючи все своє незадоволення, а він мене не сприйняв всерйоз. Люди обговорювали плани, а у мене на годиннику тік так, треба в Бундестаг, бо час не змушує себе чекати. Я кажу про це, ми затримуємось, потім йдемо. І тут я обертаюсь і бачу, що всі ці люди йдуть за нами. Я пояснюю, що вони мусили реєструватись для цього, але їм все одно. Мені соромно за них але більш образливо за те, що я спізнююсь в Бундестаг. Амінь, ми прийшли хвилина в хвилину. А там така мініатюрна надбудова для контролю пропускаючих туристів. Заходить сім'я, яких реєстрував, а іншим кажу до побачення. Ми пред'являємо паспорти, я лишаю всіх кого реєстрував бо мені треба було затриматись через ту групу яка поперлась з нами. Цей Вовчик, зібрав у всіх підроблені пенсійні посвідчення і попросив мене передати охороні, щоб ті пропустили їх, бо вони слабкочуючі і наче мають на це пільгу. Я відмовляю, і тут ця отара завалюється у простір розміром 20 квадратних метрів і починає качати права свої. Я у шоці. До мене підбігають поліцаї. Один я чуючих і знаючий англійську. Пресинг. Контролююча дівчина зібрала все, поліцаї переглянули ті підроблені папірці. Головна будівля країни. Я думав, що мене арештують. Зі мною заговорили поліцаї. Я вже тоді подумки почав від страху сцятись кип'ятком наче Ніл вийшов зі свої берегів. Кажуть, що вони у порядку виключення всіх пропустять, але за умови, що я, більше жодного разу не з'явлюсь до Бундестагу, бо я був вписаний як екскурсовод, коли реєструвався на сайті Бундестагу. Ми пройшли. Я морем прибився до сім'ї, трохи навертались сльози, але не стікали. Я намагався насолодитись тією красою, думаючи, що це востаннє. А ці люди не подякували за те, що їх пропустили. Вони бігали всередині, вставляли ногами на лавки для фотографій, кричали від радості, а нас, чуючих, звинуватили в тому, що ми не проявили ініціативності у цьому, що не перекладали для них все, що бачимо і чуємо, все що знаємо і не знаємо. Бо ми – чуючі, місія слабкочуючих. Але я на таке не підписувався. Саме тоді я сказав собі, що жодна наступна поїздка будь куди не буде разом зі слабкочуючими. У

низької ціни виявився величезний мінус. Я відчув себе тією училкою на мінімальній зп яка купили прострочені макарони за знижкою у Форі. Бажання насцяти йому на їбало. Це така невелика злість.

І що тепер? Вже трапилась весна, а це означає, що лайно наших воєнних вибоїн вкрай розтануло, і люди з радістю виходять його місити, але держава виявилась розумнішою, і щоб це приховати, заперла всіх у своїх домівках сказавши всім що в країні карантин, а у світі – пандемія.

Чим далі це все заходило, ти страшніше це було, бо бабусі, які раніше хоча б ранком в автобусах їздили, тепер 24/7 обговорюють мій Рамштайн, Леді Гагу і Ленінград під моїми вікнами. Я почав прививати цю музику всім сусідам. Двері чисті – їм сподобалось.

Але слабкочуючі не стали відчувати себе соціально-незахищеним соціальним класом. Державні виплати і виплати від «мертвих душ» не призупинились.

На початку весни я з іншими людьми, важливими і прекрасними почав активно копатись у темі слабкочуючих. Як вони сприймають творчість? Яка у них творчість?

Людина встала і йде. Вона йде до клубу де немає перекладача. Йде з такими ж людьми. І це не виглядає дивно, коли це в компанії. Це рухи без відчуття ритму і без підспівувань. Схоже на танець життя. Вони постійно зображають щось своє у танцях. Я так думаю. Щось наче під Рахманінова якого перебиває Онука і іноді вставляється Аллегрова і Сердючка.

А найцікавіше те, що зараз хейту немає. Це уміння не саджати їх собі на шию. Наче ти демократичний сучасний президент, який не дає влади церкві. І зараз, я вже чітко знаю, що мої стосунки з новими слабкочуючими людьми будуються як якісний провідник, тобто вони проходять через ліву п'яту Волочкової, до її вагіни, виходячи з неї у правій п'яті. Просто раніше, це застопорювалось у центрі цього шпагату і не мало виходу, а тепер все максимально органічно.

Я, Тарасенко Олексій Олександрович погоджуюсь на публікацію своєї п'єси «Безсовісна тиша» на сайті <https://ukrdramahub.blogspot.com> і погоджуюсь на вільний доступ до них усіх бажаючих. Будь-яке використання моїх текстів можливе тільки за згодою зі мною.